

Η Eurovision μας γυρνάει στο 1944 για να μας υπενθυμίσει τα εγκλήματα...των Σοβιετικών!

Την πρώτη θέση στο διαγωνισμό της Eurovision κατέλαβε το τραγούδι που εκπροσώπησε την Ουκρανία, με τίτλο «**1944**». Συγκεκριμένα πήρε τη 2η θέση στην ψηφοφορία του κοινού και την 2η θέση στην ψηφοφορία της κριτικής επιτροπής. Κατά περίεργη σύμπτωση, και το νόμπελ λογοτεχνίας φέτος κατέληξε σε ουκρανικά χέρια. Φαίνεται λοιπόν πως υπάρχει μεγάλη πολιτιστική άνθιση στην Ουκρανία...μετά την «επανάσταση» του Μαϊντάν.

Φυσικά ο διαγωνισμός της Eurovision είναι ένα πολιτισμικό σκουπίδι με κάκιστα ή στην καλύτερη περίπτωση μετριότατα τραγούδια, τόσο από μουσική όσο και από στιχουργική άποψη. Όμως, ως ένα γεγονός με σημαντική προβολή από τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, ως μια γιορτή υποκουλτούρας με εκατομμύρια όμως θεατές, κυρίως νέους, ο διαγωνισμός αξιοποιείται συχνά-πυκνά για πολιτικούς σκοπούς.

Τί εντύπωση θα σχημάτισαν άραγε οι εκατομμύρια Ευρωπαίοι νέοι όταν άκουσαν ότι το ουκρανικό τραγούδι «1944» αφηγείται την ιστορία για «**αυτό το απαίσιο έτος που άλλαξε για πάντα τη ζωή μίας «εύθραυστης» γυναίκας, της προγιαγιάς μου Nazytkhan**» όπως είπε η Ουκρανή τραγουδίστρια;

Έτσι, λοιπόν, μέσω της επίκλησης στο συναίσθημα και με δεδομένη την άγνοια ή την ημιμάθεια γύρω απ' την ιστορία το **“απαίσιο έτος 1944”** καταλαμβάνει την πρώτη θέση στον πιο προβεβλημένο ευρωπαϊκό διαγωνισμό τραγουδιού.

Κατά το **απαίσιο 1944**, μαθαίνουμε ότι οι Ρώσοι/Σοβιετικοί (εσκεμμένη η ταύτιση από πλευράς Δύσης) αποφάσισαν να εκκενώσουν την Κριμαία απ' τον ταταρικό πληθυσμό, μαζί και την προγιαγιά της νικήτριας της φετινής eurovision. Γιατί; Γιατί ξαφνικά το σοβιετικό

καθεστώς, το οποίο με την εγκαθίδρυσή του το 1918 έδωσε αυτονομία στην Κριμαία και πλήρη γλωσσικά/πολιτιστικά δικαιώματα στον ταταρικό πληθυσμό που κατοικούσε εκεί αποφάσισε κατά το **απαίσιο 1944** να αναγκάσει την πλειοψηφία των Τατάρων να μετεγκατασταθούν στο Ουζμπεκιστάν; Το ερώτημα αυτό δεν χρειάζεται να απαντηθεί προφανώς αφού αρκούν οι εντυπώσεις για να γίνει αμέσως η σύνδεση με το σήμερα. Εκεί βρίσκεται η ουσία.

Όταν τον Φλεβάρη του 2014, η εκλεγμένη κυβέρνηση της Ουκρανίας ανατράπηκε από το γνωστό πραξικόπημα του «Μαϊντάν» με τις ευλογίες των ΗΠΑ-ΕΕ κι η νέα εξουσία άρχισε να χτίζει ένα αντι-ρωσικό, αντι-κομμουνιστικό, νεοφασιστικό κράτος, η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού της Κριμαίας (πάνω από 90%) ψήφισε σε δημοψήφισμα υπέρ της απόσχισης από την Ουκρανία και την ενσωμάτωση της Κριμαίας στη Ρωσική Ομοσπονδία. Λογικό, αφού η τεράστια πλειοψηφία των 2 εκ. κατοίκων της Κριμαίας μιλά ρωσικά ως μητρική/πρώτη γλώσσα και έχει ρωσική εθνική συνείδηση ενώ διάκειται ευμενώς προς το σοβιετικό παρελθόν της περιοχής. Το ρωσικό κράτος προσαρτώντας την Κριμαία, ψήφισε νόμο με τον οποίο γίνονται σεβαστά τα δικαιώματα όλων των μειονοτήτων της περιοχής (μεταξύ αυτών και των Τατάρων) καθώς και η αποκατάσταση «ιστορικών αδικιών». Έτσι, από τους πάνω από 100.000 Τατάρους κατοίκους της Κριμαίας, μόνο 8.000 επέλεξαν να καταφύγουν σε ουκρανικά εδάφη. Έκτοτε, μια μεγάλη επιχείρηση πολιτικής προπαγάνδας στην οποία πρωταγωνιστεί το νέο ουκρανικό καθεστώς, οι ΗΠΑ κι η Τουρκία μιλούν για την ανάγκη απελευθέρωσης της Κριμαίας. Βασικό επιχείρημα σε αυτή την εκστρατεία αποτελούν τα δικαιώματα των Τατάρων τα οποία υποτίθεται πλήττονται από τη στιγμή που η περιοχή αποτελεί ρωσικό έδαφος.

Φυσικά, οι ΗΠΑ, η ΕΕ, η Τουρκία δεν βρήκαν κουβέντα να πουν όταν οι πραξικοπηματίες του «Μαϊντάν» δήλωσαν ότι θα καταργήσουν -και κατήργησαν εν μία νυκτί- τη ρωσική γλώσσα ως μία από τις δύο επίσημες της Ουκρανίας. Τι κι αν για πάνω από 10-15 εκατομμύρια πολίτες της Ουκρανίας αυτή ήταν η μητρική/πρώτη γλώσσα;; Σημασία έχει η «καταπίεση» των εκατό χιλιάδων Τατάρων της Κριμαίας. Καταπίεση που στοιχειοθετείται από καταγγελίες κάποιων Τατάρων συνεργατών του νέου ουκρανικού καθεστώτος που συνεργάζονται άψογα με τους νεοναζί του Δεξιού Τομέα για να μπλοκάρουν τον οδικό άξονα από τον οποίο μεταφέρονται τρόφιμα και άλλα προϊόντα προς την Κριμαία. Καταπίεση για την οποία διαρρηγνύει τα ιμάτιά του και ο Ταγίπ Ερντογάν, ο οποίος θεωρεί ότι στην Τουρκία δεν υπάρχει κουρδική μειονότητα κι έτσι τα 15-20 εκατομμύρια Κούρδων δεν έχουν κανένα γλωσσικό/πολιτιστικό δικαίωμα.

Όσον αφορά στο **απαίσιο 1944** -αυτή ήταν η χρονιά απελευθέρωσης χιλιάδων χιλιομέτρων

γης και δεκάδων εκατομμυρίων κατοίκων της Σοβιετικής Ένωσης από τους Γερμανούς ναζί κατακτητές και τους συνεργάτες τους (μεταξύ των οποίων ήταν και πολύ μεγάλες μερίδες των Τατάρων της Κριμαίας, οι οποίοι ευθύνονται για τον σφαγιασμό δεκάδων χιλιάδων σοβιετικών παρτιζάνων σε μάχες και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης όπως το στρατόπεδο Κράσνι, το οποίο ονομάστηκε «Μπούχενβαλντ της Κριμαίας». Τόσο πιστοί και θερμοί υποστηρικτές της χιτλερικής Γερμανίας ήταν οι 20.000 Τατάροι της Κριμαίας που κατατάχθηκαν στα φιλο-ναζιστικά μουσουλμανικά τάγματα ώστε μονάδες τους στάλθηκαν κατά το **απαίσιο 1944** στη Γαλλία για να συντρίψουν την αντίσταση των Γάλλων «Μακί» παρτιζάνων!!). Το έτος αυτό ήταν όντως απαίσιο για κάθε έως τότε συνεργάτη των ναζί. Εμείς σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε να πούμε ότι το σύνολο των Τατάρων συνεργάστηκε με τους ναζί. Άλλωστε, αρκετοί πολέμησαν στις τάξεις του Κόκκινου Στρατού. Είναι όμως αδιαμφισβήτητο ιστορικό γεγονός ότι ένα μεγάλο κομμάτι τους, το έπραξε. Το ίδιο απαίσιο όμως ήταν το 1944 και για τους υποστηρικτές του Ουκρανού αρχισυνεργάτη των ναζί, Στεπάν Μπαντέρα, τα τάγματα του οποίου κατά τα καθόλου απαίσια έτη 1941-1942-1943 ξεκλήρισαν την πολωνική μειονότητα της δυτικής Ουκρανίας και τους Εβραίους της Οδησσού και άλλων περιοχών. Σήμερα ο Στεπάν Μπαντέρα έχει αναγνωριστεί ως Εθνικός Ήρωας της Ουκρανίας ενώ πέρυσι ο τότε πρωθυπουργός της Ουκρανίας είχε δηλώσει ότι το 1944, η -σοβιετική υπενθυμίζουμε- Ουκρανία είχε δεχτεί την εισβολή του Κόκκινου Στρατού (εισβολή οι Γερμανοί το 1941, εισβολή κι οι σοβιετικοί στη σοβιετική ένωση...κάπως έτσι γράφεται η σύγχρονη ιστορία και πριμοδοτείται η άνοδος της ακροδεξιάς στην Ευρώπη). Τέλος, απαίσιο ήταν το έτος **1944** και για τα ελληνικά Τάγματα Ασφαλείας και κάθε συνεργάτη του κατακτητή στην Ελλάδα, οι οποίοι όμως βρήκαν στοργική αγκαλιά προστασίας στους Βρετανούς τον Δεκέμβρη του 1944.

Για τα απαίσια 1941-1942-1943 όταν τα ναζιστικά στρατεύματα έκαιγαν και λεηλατούσαν τη Σοβιετική Ένωση δολοφονώντας **δεκάδες εκατομμύρια σοβιετικούς πολίτες όλων των εθνοτήτων** δεν θα γραφτεί κανένα δακρύβρεχτο τραγούδι που να λάβει θερμής υποδοχής από διαγωνισμούς όπως η Eurovision. Πολύ παραπάνω δεν θα υπάρξει καμία αντίδραση όταν το ουκρανικό καθεστώς απαγορεύει και ποινικοποιεί κάθε αναφορά και προπαγάνδα υπέρ της Σοβιετικής Ένωσης. Η Ουκρανή τραγουδίστρια Τζαμάλα κι η κάθε Τζαμάλα-όργανο μιας ύπουλης προπαγάνδας θα μπορεί να πληροφορεί τη διεθνή κοινή γνώμη για τα δεινά της προγιαγιάς της κατά το **απαίσιο έτος 1944**, δεν θα βρίσκει όμως **κουβέντα να πει για το 1 εκ. πρόσφυγες που κατέφυγαν απ' την Ουκρανία στη Ρωσική Ομοσπονδία κατά τα έτη 2014-2015** λόγω του πολέμου που εξαπέλυσε το ουκρανικό καθεστώς στην περιοχή του Ντονμπάς, για τα καμμένα χωριά των ρωσόφωνων της Ανατολικής Ουκρανίας και για το ολοκαύτωμα της Οδησσού στις 2 Μάη 2014.

Γι' αυτά όμως θα μιλάμε εμείς. Και δεν θα δώσουμε ούτε σπιθαμή σε αυτούς που προσπαθούν να πείσουν την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη ότι όσο οι ναζί έχαναν, άρχισαν να συμβαίνουν απαίσια πράγματα. Αντιθέτως θα πούμε ένα ζήτημα για το υπέροχο 1944 και το ακόμα πιο υπέροχο 1945.

Πηγή: **Αντιφασιστική Καμπάνια για την Ουκρανία**